

Här är Claes Dahlgren i New York

Telefonen ringer i ett, och vi blir gång på gång avbrutna i vårt lilla informella samtal. Än är det en stolt fader som vill låta Claes lyssna på ett fiolunderbarn, än är det en hemkompositör som på egen magnetofon sjungit in sin senaste och bästa vals, än är det en kvällstidningsjournalist som vill komma över för att få en liten intervju, än är det en representant för "firman" som behöver en upplysning — eller var det kanske ett förskott?

Han har bråda dagar och många järn i elden, mannen med den välbekanta, lugna, skånska dialekten som varje jazzvän känner till från hans Jazzglimtar från USA. Men det lustiga är att när vi träffas den här gången så sitter vi *inte* på hans kontor

i New York utan hemma i mamma Dahlgrens sommarvilla i Falsterbo! Claes Dahlgren har "semester"!

— Du dras med det förpliktande namnet "Sveriges jazzambassadör nummer 1". Det kan väl bli ganska betungande ibland skulle jag tro!

— Nja, det är i så fall värst när man kommer hem till Sverige. I Amerika är jag bara Mr. Dahlgren rätt och slätt — och det trivs jag nog bäst med.

— Aproppå trivsel ja! Hur har du ordnat det för dej i New York?

— Jag stortrivs!

— Berätta . . .

— Jaa, var ska jag börja nånstans . . . Som du vet så har jag bott i Amerika sen 1949. Först hade jag ett jobb i stålbranschen ett halvår, men så kom Lasse Burman över från Stockholm med en trave Metronome-skivor. Han lyckades prata omkull mej, och när vi skildes fann jag mej vara representant för bolagets intressen i Amerika. Och det har jag varit sen dess.

— Om jag inte är alldeles felorienterad så har du på sistone fått flera järn i elden, inte sant?

— Ja, det bör ju du veta! Jodå, jag har också blivit Radiotjänsts representant för hela Amerika.

— Vad innebär det? Förutom det programarbete du utträttar direkt för svenska radiolyssnare . . .

— Jag får springa omkring och lyssna på grammofonskivor, köpa det jag själv tycker är lämpligt — ja, annat också förstås! — kontakta olika personer, rapportera och referera program både från radio och inte minst TV. Och så överhuvudtaget hålla mej à jour med vad som händer i nöjesvärlden därborta.

— Berätta lite om din första tid i New York! Du har ju utträttat en hel del för svensk jazz bland annat . . .

— Till att börja med var det ganska omständigt bara att få träffa dom rätta personerna. Jag fick ta till en teknik som används av amerikanska "pluggers", dvs. springa från dörr till dörr med Lasse Gullin, Dompan och dom andra i portföljen. Till sist lyckades jag intressera Prestige för några inspelningar med Domnérus, och det var ungefär i samma veva som Monte Kay på Birdland kontaktade mej för att få över Dompan dit. Men det sprack uppe hos amerikanska musikerförbundet.

— Ytterligare svensk jazz som kom ut i USA?

— Jodå, bara det hade börjat så gick det lättare sen. Under 1950—51 kom det väl ut så där 25 LP:n med svensk jazz, mest av Reinhold Svensson, Bengt Hallberg, Arne Domnérus, Lasse Gullin — ja, en LP med Åke Persson också. Den svenskinspelade platta som gått allra bäst är nog i alla fall en av dom som James Moody spelade in när han var här 1950, nämligen "I'm in the Mood for Love".

— Nånting annat än jazzmusik?

— En hel del populärmusik förstås! Harry Arnold har ju flera LP-album ute på amerikansk marknad, där han spelar sweetmelodier av respektive Richard Rodgers,

Noel Coward och Cole Porter. Och nu senast har ju Radiobandet blivit mycket om-
talat. Ytterligare 30-cms LPn kommer ut i höst, och just nu förbereder Harry ännu
en stråk-LP som ska heta nånting på "The Moon and the Stars" eller nåt i den
vägen.

— Dessutom rent seriös musik också?

— Ja! Men det faller väl utom ramen för den här intervjun?

— Nej varför det? Jag vill ha en fullständig bild av dej och ditt jobb.

— Okay! Jag har placerat inspelningar med "Stockholm Radio Symphony
Orchestra" under olika dirigenter, bland dom Jacques Rachmilovich och Sixten
Ehrling. Ehrling har spelat in Sibelius, dels hans 7 symfonier och dels hans violin-
konsert, där Camilla Wicks är solist. Och när Emil Gilels var i Stockholm och gjorde
en sån succé så lyckades jag efter svett och möda placera hans inspelning av Tjaj-
kovskijs pianokonsert nr 1 i b-moll på amerikansk marknad. Gilels var då fullstän-
digt okänd i Amerika, men när han ett par år senare kom till New York blev jag
uppringd och nedringd av alla grammofonbolag som förut sagt nej! Men killarna
på Regent, som hade köpt inspelningen, dom gnuggade händerna förstås!

— Inget rent svenskt inom den seriösa avdelningen?

— Jo! 1951 kom Gösta Nystroems "Sinfonia del mare" ut i Amerika i en inspel-
ning med Tor Mann som dirigent. Om jag inte missminner mej så var det den
första av dom seriösa inspelningar jag placerat i staterna.

— Men det är fortfarande jazz- och populärmusiken som är den stora artikeln?

— Absolut! Men det mesta jobbet är naturligtvis inte med dom svenska skivorna i
Amerika, utan med dom amerikanska i Sverige. Här hemma är ju intresset för jazz
så stort, att det blir fullt upp veckans alla dar med att ordna leveranser till svenska
jazzvänner.

— Men ändå hinner du sköta dina mera privata intressen?

— Familjen ägnar jag mej åt om kvällarna, det tycker jag nog att man ska för-
söka hålla på. Fast ibland kan det inte hjälpas, om dom får finna sej i att far stänger
in sej i arbetsrummet, drar för avskärningsdraperierna och sätter igång bandspe-
laren. Det är när det är dags för en ny Jazzglimt igen. Ja, apropå det, har du en aning
om hur många jag hunnit göra hittills?

— Jag fick nummer 75 av dej innan du for hit i slutet av juni.

— Tänk att folk står ut så länge i alla fall! Det är jämnt sju år sen jag började
jazzglimta. Jag kommer ihåg att jag darrade som ett asplöv när jag skulle göra den
första intervjun. Den var visst med Norman Granz tror jag . . .

— Du skriver också en hel del, eller hur?

— Ja det gör jag, men det var ännu mera förr. Då medarbetade jag också i dansk
och engelsk veckopress, men nu är det Orkester-Journalen, Fick-Journalen och Ex-
pressen som får stava sej igenom mina manuskript.

— Och till allt detta kommer kontaktjobben för olika jazzbesök förstås?

— Så förfärligt mycket sånt håller jag inte på med. Det mesta gör ju dom svenska

arrangörerna själva, Nisse Hellström till exempel. Men några har det ju blivit under årens lopp.

— Du låter som om du kände dej riktigt gammal . . .

— Nja, jag är född 1917 och då kan du själv räkna ut hur gammal jag är.

— Kan du nämna några celebriteter du tagit över hit?

— Stan Getz, Lee Konitz, Babs Gonzales — men han var visst inte precis den största framgången! — Vidare Teddy Wilson, Roffe Ericson, Ernestine, Herbie Mann, Tony Scott och Jay Jay Johnson.

— Du verkar inte särskilt amerikaniserad, glädjande nog!

— Varför skulle jag vara det?

— Det skulle du inte vara alls, men det finns ju massor av exempel på folk som reser över och sen "glömmer" att det finns ett land som heter Sverige. Sen finns det ju också såna som den 65-åring jag träffade i London i våras. Han hade bott i Washington D.C. sen 1908 och flög nu hem till Sverige för första gången. Men alla åren till trots pratade han den mest perfekta småländska du kan tänka dej!

— Det kommer jag också att göra när jag är 65 år. Fast skånska förstås . . . Den går aldrig ur!

*

Claes Dahlgren är född i Stamford, Connecticut, USA, den 17 januari 1917. Familjen återvände till Sverige 1918, och i sinom tid tog Claes studenten i Malmö 1937. Under skoltiden och de närmast följande åren därefter ledde han egen dansorkester under pseudonymen Jack Harlen ("Det skulle vara så engelskt allting på den tiden!"), och spelade då bl.a. på Arena och Boston i Malmö, Strandbaden i Falsterbo, Industrirestauranten i Lund, Höllvikens Restaurant m.fl. ställen. Flyttade till Stockholm 1944 för att bli kamrer i Skandinaviska Radio AB. Året därpå började man regelbundet se pseudonymen Jack Harlen i Orkester-Journalens spalter, ett fenomen som varade fram till den definitiva amerikaflyttningen, som kom 1949.

Familjen residerar i en vacker villa i Valley Stream, Long Island, N. Y., och omfattar förutom den namnkunnige fadern en skånsk moder (Inga) och en stockholmsfödd son Peter.